

Sygn. akt II Ca 1315/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Urszula Kubowska-Pieniążek

Sędzia SO Monika Kuźniar

Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc (spr.)

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 24 lipca 2013r.

sygn. akt I C 302/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 300 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 lipca 2013r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej (...) SA w W. na rzecz powódki A. N. kwotę 20.997,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od: - kwoty 20.547,17 zł od dnia 4 listopada 2010 r. do dnia zapłaty; -kwoty 450,18 zł od dnia 28 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty; dalej idące powództwo oddalił; zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.202,02 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; oraz wyrokowi w punkcie I wyroku nadał rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 12.402,07 zł.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na następującym stanie faktycznym.

W dniu 3 października 2010 roku we W. doszło do kolizji drogowej kierowanego przez P. C. samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z prowadzonym przez P. N. samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Uszkodzeniu w pojeździe marki M. (...) uległy lewe drzwi przednie, lewy przód oraz maska samochodu.

Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w (...) S.A. w W.. Współwłaścicielem pojazdu marki M. (...) była powódka A. N.. Pismem z dnia 4 maja 2011 roku P. N. wyraził zgodę, aby powódka w jego imieniu oraz w imieniu własnym dochodziła odszkodowania z tytułu szkody z dnia 3 października 2010 roku.

Powódka oraz P. N. zakupili pojazd w niemieckim salonie samochodowym. Do dnia przedmiotowego zdarzenia samochód nie uczestniczył w żadnej kolizji drogowej. Pojazd wyprodukowany został w roku 2004.

W celu weryfikacji poprawności przyznanego odszkodowania powódka zwróciła się do rzeczoznawcy samochodowego W. K. o sporządzenie wyceny naprawy pojazdu. Koszt naprawy ustalony został w kwocie 34 458,22 zł. Jako elementy niezbędne do wymiany wskazane zostały m.in. zwrotnica oraz piasta koła lewego przedniego. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 450,18 zł.

Koszt naprawy pojazdu powódki konieczny dla przywrócenia jego stanu sprzed wypadku z dnia 3 października 2010r. wyraża się kwotą 31 021,20 zł. Z uwagi na brak pomiarów dotyczących przedniego lewego zawieszenia nie można było uznać za zasadne w ramach naprawy kosztów związanych z wymianą zwrotnicy oraz piasty lewego przedniego koła. Koszt naprawy pojazdu skalkulowany został w oparciu o stawkę roboczogodziny za wykonanie prac blacharsko – lakierniczych w wysokości 90 zł. Możliwa byłaby naprawa pojazdu powódki w nieautoryzowanym warsztacie jedynie pod warunkiem, że naprawa przebiegałaby zgodnie z technologią producenta. Skoro wszystkie części w samochodzie powódki przed wypadkiem były oryginalne, bowiem nie uczestniczył on wcześniej w żadnej kolizji, toteż celowym było zastosowanie do jego naprawy części oryginalnych właśnie. Zastosowanie części oryginalnych nie doprowadziłoby przy tym do wzrostu wartości pojazdu jako takiego. Na skutek uszkodzenia pojazdu w wypadku doszło bowiem do spadku jego wartości handlowej, a o którym to spadku można mówić wówczas, gdy szkoda jest likwidowana w ramach OC sprawcy, jest pierwszą w samochodzie i dotyczy pojazdu nie starszego niż 6 lat. Wszystkie te założenia odpowiadają pojazdowi powódki. Z tego względu mimo, iż z technologicznego punktu widzenia części zamiennie oznaczone symbolem (...) pozwolą przywrócić samochód powódki do stanu sprzed wypadku, użycie do naprawy części oryginalnych i tak nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Części zamiennie oznaczone symbolem (...) zazwyczaj stosowane są do tzw. pierwszego montażu przez producenta pojazdu. W przypadku pojazdu powódki z części nieoryginalnych proponowanych do użycia przy naprawie przez pozwaną jedynie czujniki parkowania przednie, reflektor przedni lewy, reflektor przeciwmgielny przedni lewy i wahacze poprzeczne przednie lewe spełniają kryterium jakości pozwalające zakwalifikować je do części zamiennych „(...)” z tym, że nie są one stosowane przez producenta do pierwszego montażu.

Cena części oryginalnych w postaci czujników parkowania przednich wynosiła 2x205,35 zł, reflektora przedniego lewego wynosiła 3 296,72 zł, reflektora przeciwmgielnego przedniego lewego wynosiła 314,40 zł, wahacza poprzecznego przedniego lewego dolnego wynosiła 889,30 zł i wahacza poprzecznego przedniego lewego górnego wynosiła 573,96 zł, co łącznie wyniosło 5.485,08 zł. Ceny zamienników oznaczonych symbolem (...) w/w elementów wynosiły odpowiednio 2x139,70 zł, 2 110,84 zł, 261 zł, 485 zł i 38,36 zł, co łącznie wyniosło 3.174,60 zł.

Na mocy decyzji z dnia 28 października 2010 roku (...) S.A. w W. przyznała i wypłaciła powódce oraz drugiemu współwłaścicielowi pojazdu odszkodowanie w kwocie po 5.511,51 zł. Na wysokość przyznanego odszkodowania złożyły się koszty naprawy pojazdu w kwocie 10.474,03 zł oraz koszty holowania i przygotowania do oględzin w kwocie 549 zł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył co następuje :

Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w (...) S.A. w W..

Na mocy art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszany za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za

którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Szkoda wyrządzona przez P. C., jak również odpowiedzialność strony pozwanej z tego tytułu, były przy tym między stronami bezsporne.

Spornym i wymagającym ustalenia była natomiast wysokość kwoty jakiej mogła zasadnie żądać powódka tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego samochodu koniecznych do jego przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Pozwana zarzuciła bowiem, iż powódka niesłusznie poszerzyła zakres uszkodzeń mających powstać w wyniku kolizji z 3.10.2010r., zawyżyła stawkę roboczogodziny prac blacharsko – lakierniczych oraz wreszcie i to, iż do naprawy samochodu powódki, zdaniem pozwanej, wystarczającym było użycie części nieoryginalnych, a zatem tzw. zamienników.

W ocenie Sądu Rejonowego niedopuszczalnym w świetle zasad współżycia społecznego byłoby poniesienie dodatkowej szkody przez poszkodowanego w wyniku kolizji drogowej, do której nie przyczynił się on w żaden sposób, w postaci zastosowania nieoryginalnych części podczas naprawy uszkodzonego samochodu zwłaszcza w realiach rozpoznawanego sporu, kiedy to przedmiotowy pojazd zakupiony został w salonie samochodowym i do chwili zdarzenia z dnia 3 października 2010 roku nie uległ żadnej kolizji, a zatem wyposażony był wyłącznie w części oryginalne.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej zastosowanie części oryginalnych do naprawy pojazdu marki M. (...) nie zwiększyłyby zatem jego wartości.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok apelacją w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punktach I i III sentencji, domagając się jego zmiany i zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki odszkodowania w kwocie 18.686,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 18.263,69 zł od dnia 4.11.2010r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 450,18 zł od dnia 28.12.2010r. do dnia zapłaty i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie oraz zmianę punktu III wyroku tj. orzeczenia o kosztach postępowania w I instancji, poprzez rozstrzygnięcie o tych kosztach na podstawie art.100 kpc i ich rozdzielenie stosownie do wyniku sprawy. Nadto pozwany wniósł o zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego tj.

- art. 363 § 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące zasądzeniem na rzecz powódki tytułem odszkodowania sumy pieniężnej przewyższającej wysokość szkody;

- art. 824(1) § 1 kc poprzez jego niezastosowanie, skutkujące zasądzeniem na rzecz powoda tytułem odszkodowania sumy pieniężnej przewyższającej wysokość szkody;

- art. 233 § 1 kpc poprzez niewłaściwe rozważenie zebranego materiału dowodowego oraz poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, co skutkowało przyjęciem, że przywrócenie pojazdu powódki do stanu sprzed szkody możliwe jest wyłącznie przy zastosowaniu części nowych oryginalnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił istotę sporu pomiędzy stronami niniejszego procesu, który sprowadzał się nie do kwestii faktu przyjęcia na siebie przez stronę pozwaną odpowiedzialności za szkodę, ale do prawidłowego ustalenia wysokości należnego powódce od strony pozwanej świadczenia tj. kwestii prawidłowego ustalenia wysokości kosztów naprawienia szkody jaką poniosła powódka.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Odwoławczy w całości podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swego rozstrzygnięcia. Sąd ten, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego, a zebrany materiał, wbrew wywodom skarżącego, poddał ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, zgodnie z zasadą wyrażoną w przepisie art. 233 § 1 k.p.c.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż świadczenie pozwanego, którego spełnienia dochodził powód, polegało na naprawieniu szkody powstałej w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 3.10.2010r.

W niniejszej sprawie bezsporna pozostawała odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę wyrządzoną powódce wypadkiem z dnia 3.10.2010r. Sporna pozostawała wysokość poniesionej przez powoda szkody, a w szczególności kwestia obliczenia odszkodowania w oparciu o oryginalne bądź nieoryginalne części samochodowe.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Zgodnie z art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń – w tym wypadku strona pozwana – zobowiązała się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim – w tym wypadku powodowi – względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805), a wysokość odszkodowania ustala się według reguł określonych w art. 363 k.c.

W zakresie nieuregulowanym ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) do roszczeń o naprawienie szkody stosuje się przepisy ogólne kodeksu cywilnego. Szkada objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według ogólnych zasad zawartych w art. 361 – 363 k.c., co oznacza, że wypłacone odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek powstały w majątku poszkodowanego. Uszczerbek ten jest rozumiany jako zwiększenie się pasywów poszkodowanego bądź zmniejszenie się jego aktywów. Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i niezbędne wydatki poniesione dla wyrównania doznanego uszczerbku.

Orzekając o odszkodowaniu w zakresie szkody w pojeździe powoda, Sąd w pierwszej kolejności rozważył żądanie powoda w zakresie kosztów nabycia nowych części samochodowych w miejsce części uszkodzonych. W tym zakresie należy wskazać na ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że dopuszczalne jest stosowanie nowych części przy naprawie samochodów używanych. Odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, które to ceny zazwyczaj będą cenami autoryzowanych warsztatów obsługi pojazdów i cen nowych oryginalnych części (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03). Bez znaczenia przy tym jest okoliczność, że ceny części oryginalnych są cenami maksymalnymi. Jak to wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 1980 r. w sprawie o sygnaturze III CRN 223/80, przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (por też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. II CR 425/72, OSNC 1973/6/11). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się przy tym, że odszkodowanie należne w ramach ubezpieczenia obejmuje wszystkie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. O przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można zaś mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkową części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tego pojazdu sprzed wypadku (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992 r. I ACr 410/92 OSA 1993/8/57). W rezultacie

przywrócenia do stanu poprzedniego pojazd winien odzyskać takie same walory użytkowe i estetyczne, jakie miał przed wyrządzeniem szkody.

W niniejszej sprawie do obliczenia kosztów naprawy samochodu w zakresie uszkodzonych części strona pozwana przyjęła ceny części nieoryginalnych. Powyżej przytoczone orzecznictwo wskazuje, że taka kalkulacja szkody jest nieuzasadniona i powinna być dokonana w oparciu o części oryginalne, jak również stawki stosowane w autoryzowanych warsztatach samochodowych.

Sąd zważył również, że poszczególne elementy samochodu powódki, które uległy zniszczeniu nie były jeszcze zużyte, a zastąpienie ich zupełnie nowymi oryginalnymi częściami w żadnym wypadku nie stanowiłoby przyrostu wartości tego samochodu i bezpodstawnego wzbogacenia się jego właściciela. Ponadto użycie oryginalnych części było faktycznym przywróceniem stanu poprzedniego, a taka jest funkcja odszkodowania.

Nie może budzić wątpliwości, że istnieje zasadnicza różnica między minimalnym poziomem jakości gwarantującym dopuszczenie do obrotu a gwarancją poziomu jakości, ale i określonej trwałości (wynikającej z zachowania specyfikacji i standardów wykonania identycznych jak przy podzespołach oryginalnych), jaką daje producent części zapewniając, iż część ta odpowiada poziomowi jakości części stosowanej przez producenta pojazdu.

Nie można natomiast zdaniem Sądu Okręgowego zgodzić się również z twierdzeniami strony pozwanej, iż ustalenie szkody w oparciu o części innego rodzaju, niższej wartości wynika z ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizowania szkody. Podkreślenia wymaga, iż na poszkodowanym ciąży jedynie obowiązek zapobieżenia powiększaniu szkody, którego z pewnością nie można rozumieć jako wyłączenia zasady pełnej odpowiedzialności czy obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego – tj. stanu sprzed szkody. Twierdzenie strony pozwanej jest o tyle nieuzasadnione, iż żadne doprowadzenie do powiększenia szkody ze strony powoda nie miało miejsca (trudno za takie uznać naprawienie pojazdu częściami tej samej jakości), a strona pozwana zdaje się nie dostrzegać różnicy pomiędzy rozmiarem szkody (na tym etapie aktualizuje się obowiązek zapobieżenia powiększaniu szkody), a wysokością odszkodowania za już powstałą szkodę. Z obowiązku zapobiegania powiększaniu szkody nie można wywodzić jak chce strona pozwana obowiązku jej naprawienia najtańszym możliwym, kosztem bez względu zwłaszcza na jakość pracy i zastosowanych części.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał w tym zakresie prawidłowej oceny, nie wykraczając poza reguły swobodnej oceny dowodów, opierając się na zasadach logiki i doświadczenia życiowego. Sąd podzielił pogląd strony powodowej, wg którego zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, strona powodowa ma prawo do tego, by samochód został naprawiony przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych.

W ocenie Sądu wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna odpowiadać kosztowi naprawy wykonanej przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, obniżenie należnego powodowi odszkodowania wysokość odszkodowania z uwzględnieniem hipotetycznej wartości używanych części zamiennych, jakie mogłyby być użyte przy naprawie przedmiotowego samochodu, nie byłoby zasadne. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie brak było podstaw, aby po kolizji obligować powódkę do naprawienia samochodu poprzez zastosowanie części zamiennych używanych, albowiem nie zapewniałyby to pełnej restytucji szkody. Kwota wypłacana uprawnionemu powinna umożliwić wyremontowanie samochodu, z zastrzeżeniem, że chodzi tu wyłącznie o wzięcie pod uwagę kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych. Przytoczone ekonomicznie uzasadnione wydatki obejmują w przypadku samochodu używanego koszty nowych i oryginalnych części, koszt wykonania naprawy zgodnie z technologią i w autoryzowanym zakładzie blacharsko-lakierniczym.

Sąd zatem nie podziela stanowiska pozwanego, by poszkodowany miał obowiązek do naprawy samochodu używać tzw. zamienników. Powód może w ramach likwidacji szkody domagać się, by jego pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego, przy użyciu oryginalnych części do jego naprawy. O ile zatem wartość naprawy, to jest, wg

opinii biegłego, przywrócenia stanu poprzedniego, nie przekracza wartości pojazdu sprzed wypadku, odszkodowanie powinno zawierać całość kosztów naprawy.

Sąd II instancji podzielił stanowisko Sądu I instancji. Zgodził się z wyliczeniami zaprezentowanymi w sporządzonej na potrzeby procesu opinii biegłego. Biegły M. B. rzetelnie i wszechstronnie odniósł się do wskazanego mu zagadnienia, logicznie uzasadniając przy tym swoje wywody i wnioski. Wyjaśnił, czym kierował się sporządzając wycenę naprawy samochodu powódki i dlaczego uwzględnił w niej ceny części oryginalnych. Z treści sporządzonej opinii w sposób jednoznaczny wynika, w jaki sposób biegły ustalił nie tylko wartość części, ale również ilość i średnią wysokość roboczogodzin potrzebnych do wykonania naprawy. Wątpliwości budziłoby również to, czy pojazd zostałby metodą naprawy tzw. zamiennikami doprowadzony był do takiego stanu technicznego, jaki miał przed wypadkiem. Innymi słowy, by w toku normalnej eksploatacji zapewniał bezpieczeństwo kierowcy, pasażerów, innych uczestników ruchu drogowego i pieszych. Co więcej, zastosowanie części nieoryginalnych bezsprzecznie obniżyłoby jego wartość rynkową, która na skutek zderzenia w dniu 3.10.2010 roku i tak już zmalała.

Zarzut pozwanego, iż Sąd Rejonowy, wbrew wnioskowi płynącemu z opinii biegłego sądowego oparł swoje rozstrzygnięcie na prywatnym przekonaniu, które nie zostało wsparte wiedzą specjalistyczną – jest chybiony. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał i szczegółowo umotywował wyliczenie szkody w pojeździe powódki, w szczególności wskazał, iż zgodnie z kategorycznymi i niepodważonymi w sposób skuteczny wnioskami biegłego zastosowanie części oryginalnych przy naprawie pojazdu powódki nie doprowadziłoby do wzrostu wartości jej pojazdu, a tym samym nie było podstaw by prowadzić postępowanie dowodowe na okoliczność przeciwną. Można było co najwyżej mówić o różnicy między wartością cen części oryginalnych i ich zamienników, możliwych do użycia z technologicznego punktu widzenia. Wyliczenie tej różnicy nie wymagało przy tym wiedzy specjalnej i polegało na porównaniu cen części oryginalnych i zamienników. W realiach rozpoznawanego sporu różnica między wartością części oryginalnych, a wartością części zamiennych, uznanych przez biegłego sądowego za możliwe do zastosowania pod względem technologicznym, wynosiła 2 310,48 zł (5 485,08 zł - 3 174,60 zł). Dla wyliczenia tej kwoty nie jest konieczne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Mimo przy tym, iż była ona możliwa do ustalenia, w ocenie Sądu nie było podstaw by pomniejszyć wartość kosztów naprawy o tę różnicę, z tych względów, w świetle których za uzasadnione ekonomicznie i celowościowo należało uznać koszty naprawy pojazdu powódki przy użyciu części oryginalnych, a nie zamienników właśnie.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy nie miał podstaw, aby podważyć prawidłową ocenę Sądu Rejonowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną, o czym orzeczono jak w pkt I sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc. Koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika procesowego reprezentującego powoda ustalił – zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) na kwotę 300 zł (punkt II sentencji).